

zijn hand en alles begint ernstig te jeuken. Hij staat te dansen van de pijn en wil het liefst zijn hand in een bak met water steken, maar er is geen water te vinden. Ten einde raad wrijft hij zijn hand door wat zand. Dat verlicht enigszins de pijn en de jeuk.

Hij verfoeit zijn onnozelheid. Wat weet hij nu van planten? Waarom is hij niet voorzichtiger geweest en heeft hij niet beter nagedacht? Hij hoort het zijn moeder nog zeggen: 'Mats, denk eerst na, voordat je iets doet. Tel eerst tot tien.' Had hij dat maar gedaan, voordat hij een trap tegen die prullenbak had gegeven, dan zat hij nu niet hier in dit rare land op zoek naar een vreemd kruid, waarvan hij het bestaan niet eens kende.

Zijn gedachten worden onderbroken door een harde schreeuw. Het klinkt alsof iemand in doodsnood is. Als er weer een schreeuw om hulp zijn oren bereiken, is hij er zeker van. Het is de stem van Mila. Zij is in nood en hij moet haar helpen. Zou die Ko haar te pakken hebben gekregen? Wat is hij met haar van plan? Maar als het Ko is, hoe kan hij het dan tegen hem opnemen? Een wapen heeft hij niet, of... Maar dan moet hij wel voorzichtig zijn.

Hij scheurt een paar repen van zijn blouse af en bindt die om zijn handen. Dan probeert hij voorzichtig een steel van de plant af te breken zonder dat het sap van de plant over een van de onbedekte delen van Mats' lichaam komt. Na veel wrikken, heeft Mats een anderhalve meter lange steel in de handen.

Snel rent hij de heuvel af, de plant achter zich aanslepend. Als hij onderaan de heuvel is, staat hij even stil om te horen waar Mila zich ongeveer bevindt. Het duurt even voordat hij haar weer hoort gillen. Zo snel als hij kan, rent hij in de richting van het geluid.

Weer klinkt Mila's angstige stem, maar nu veel dichterbij. Mats wil er meteen op afvliegen, maar bedenkt zich op tijd. Eerst tot tien tellen, de situatie goed bekijken en dan pas handelen!

Voorzichtig probeert hij dichterbij te komen. Van achter een dikke boom ziet hij dat Mila op de grond liggen. Ko staat wijsbeens over haar heen. In zijn hand houdt die een zilveren staf vast, die naar Mila wijst. Uit het uiteinde van de staf schieten lichtflitsen naar Mila. Lichtflitsen die op elektrische stroomstoten lijken. Steeds als zo'n flits Mila bereikt, kronkelt ze van pijn en schreeuwt ze het uit.

Mats wordt woedend, als hij dit ziet. Waarom doet die Ko dit? Wat een sadist is die man. Hijzelf zou niemand zo pijn kunnen doen.

Langzaam sluipt hij richting het tweetal. Hij prijst zich gelukkig dat Ko met zijn rug naar hem toestaat. Even slaat zijn hart een slag over als Ko stopt met het martelen van Mila. Mats staat abrupt stil en houdt zijn adem in. Als die Ko maar niet omdraait. Maar in plaats van dat deze wil weten wat er achter hem gebeurt, spuwt Ko enkele venijnige zinnen op Mila af.

'Paddenstoelensoep maken. Ammehoela. Jij bent op zoek naar het Heksenkruid, is het niet, meisje? Maar dat gaat je niet lukken. Daar zorg ik wel voor. Ik houd je hier net zo lang gevangen, totdat jouw moeder geen gevaar meer is voor Malcoxyde.'

Mila probeert iets te zeggen, maar voordat er ook maar een woord over haar lippen komt, vuurt Ko weer een stroomstoot op haar af en het enige geluid dat ze voort kan brengen is een zacht gekreun.

Voetje voor voetje nadert Mats het tweetal. Als hij op een meter afstand van Ko staat, haalt hij uit en slaat met de stengel achter in de nek van Ko. Die springt geschrokken op en reikt met zijn linkerhand naar achter in zijn nek. Hij gilt het uit van de pijn. Hij probeert om te kijken waar die aanval vandaan komt, maar daardoor raakt de stengel zijn gezicht en springen de druppels sap in het rond. Enkele ervan komen in zijn ogen terecht en het gevolg is een afgrijselijke brul. Ko laat zijn staf vallen en tast om zich heen. Mats raapt de staf snel op en richt

hem nu op Ko. Maar er komt geen lichtflits of stroomstoot uit de kop. Ondertussen is Mila wankelend opgestaan en loopt ze nog wat kreupel naar Mats.

‘Dank je,’ fluistert ze zacht. Ze heeft duidelijk nog moeite met praten.

Als Mila de tak wil oppakken, waarschuwt Mats haar. ‘Niet doen! Die plant is giftig!’

Ko loopt intussen tastend in het rond. ‘Ik ben blind,’ jammert hij. ‘Wie heeft dit gedaan? Als ik je te pakken krijg!’

Op het moment dat Ko in de buurt van hem komt, steekt Mats zijn voet uit, zodat die struikelt en met een harde klap op de grond valt. Dat maakt hem nog woedender en hij begint als een wilde om zich heen te slaan.

Mila trekt Mats mee en beduidt hem dat ze nu weg kunnen komen. ‘Kom, rennen!’

Als ze een paar honderd meter van deze onheilsplek zijn weggerend, horen ze nog steeds het gebrul en gejammer van Ko.

‘Boontje komt om zijn loontje,’ lacht Mats. ‘Had ik die Ko mooi te pakken. Was hij een vriend van die Malco?’ vraagt hij.

‘Ja,’ zegt Mila. ‘Ko moest er voor zorgen dat ik het Heksenkruid niet kon vinden. Mijn moeder mag niet genezen.’

‘Daar zijn ze dan mooi niet in geslaagd. Wij zijn onoverwinnelijk,’ brult Mats.

‘Kijk maar uit.’ Mila vindt dat Mats overdreven reageert. ‘Laten we zorgen, dat we nu zo snel mogelijk dat Heksenkruid vinden. Des te eerder kunnen we naar huis om mijn moeder te genezen. Hopelijk is het nog niet te laat.’

‘Wat doen we hiermee?’ Mats wijst op de zilveren staf die hij in zijn hand heeft.

‘Misschien kunnen we die nog goed gebruiken,’ antwoordt Mila, ‘al weet ik nog niet hoe die werkt. Maar eerst de Heksenheuvel vinden.’